

skulde komme til Løsning af Valutaproblemet, fra det Øjeblik var det selvfølgelig forbi med Roen. Thi den Form, under hvilken Ministeriet valgte at beskæftige sig med den Sag, var jo alt andet end beroligende, og de Forslag, der kom, havde jo ogsaa en saadan Karakter, at heller ikke de kunde opfattes som Forsøg paa at skabe Ro og virkelige positive Foranstaltninger, der kunde virke betryggende. Den Form, under hvilken denne Proklamerings af den store Plan skete, og den Form, under hvilken Ministeriet derefter indledede Forhandlingerne, maatte jo medføre en vis Uro, og da man endelig intet kunde gennemføre, da de to den Gang regerende Partier ikke kunde enes om Gennemførelsen af noget mere omfattende end det, der skete, og Sagen som Følge deraf blev skubbet ud til de Valg, der netop iværksattes ekstraordinært hurtigt af Hensyn til denne Valutaplan, saa er det dog en Selvfølge, at der maatte blive Diskussion om disse Spørgsmaal, og det ærede Medlem kan aldeles ikke give andre end det daværende Ministerium og i første Linie sig selv Skylden for den Diskussion og Uro, der var paa det Tidspunkt om denne Sag. Nu glæder det ærede Medlem sig over, at det nuværende Ministerium er naaet til Erkendelse af, at der bør være Ro om Sagen. Det er en Misforstaaelse. Den Erkendelse er vi ikke naaet til nu, den har vi haft alle Dage, og vi har været fuldt fortrolige med, at den Form, under hvilken Ministeriet Neergaard indledede Forhandlingerne om Valutasagen, ikke kunde være gavnlige for selve Valutaproblemet. Hvis det ærede Medlem vil tænke tilbage ikke blot til Februar 1924, men til de svundne Aar, helt tilbage til 1920, saa vil han vide, at der skete Henvendelser til ham som Regeringschef fra det socialdemokratiske Parti, fra de danske Fagforeninger, alt sammen under de roligste og mest beherskede Former, Henvendelser, i hvilke man underhaanden gav til Kende den Uro og Frygt, der var i Arbejderkredse for den Situation, som man baade med Hensyn til Erhvervslivet og med Hensyn til Valutaforholdene stadig var inde i gennem de fire Aar.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om Ro sprang det ærede Medlem pludselig over til at tale om, at den nuværende Regering skulde sørge for at skabe mere Ro paa Arbejdsmarkedet. Ja, jeg tilstaar gerne, at det nuværende Ministerium ogsaa paa dette Omraade ønsker, at den roligst mulige Udvikling skal være sikret, og ikke

ser sin Interesse i, at der er Strejker eller andre Kampe, for saa vidt saadanne kan undgaaes. Det Ønske, det ærede Medlem udtaler, er derfor ikke et Ønske, som staar os fjernt. Men paa den anden Side, det er dog vist kun i ringe Grad, at Ministeriet har Indflydelse paa Arbejdernes og Arbejdsgivernes Beslutninger. I hvert Fald kan jeg ganske tydeligt erindre, hvorledes Ministeriet Neergaard stillede sig i 1922, da Arbejdsgiverne etablerede Lockout. Hvis det ærede Medlem mener, at vi skal følge det Forbillede, han har givet os den Gang, er det i alt Fald ikke noget, der har til Formaal at indskrænke Tallet af tabte Arbejdsdage. Vi ønsker ikke at følge dette Forbillede, det indrømmer jeg, men det forekommer mig, at det ærede Medlem ogsaa her har grebet ind paa et Omraade, hvor han vistnok brænder sine egne Fingre, før vi brænder vore.

Med Hensyn til Diskussionen om Valutaforanstaltninger overhovedet sagde det ærede Medlem — hvad der forundrede mig — saadant noget som, at nu er Spørgsmaalet om Guldindløseligheden skudt helt i Baggrunden. I og for sig, tilføjede det ærede Medlem, mener ogsaa jeg, at dette Problem ikke kan løses nu — men alligevel var der en Slags Bebrejdelse i, at det nu var skudt helt i Baggrunden. Dette er imidlertid ganske urigtigt, thi i den Tale, jeg havde den Ære at holde ved Fremsettelsen af Lovforslaget, var noget af det første, jeg nævnte, Spørgsmaalet om Guldindløseligheden. Det ærede Medlem kan finde det i Rigsdagstidenden paa Spalte 24, da han aabenbart ikke har hørt, hvad jeg sagde. Jeg sagde — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere et Par Linier —: „Det er en Selvfølge, at man maa anlægge sin Politik paa dette Omraade paa at formindske Seddeludstedelsen og paa at genindføre den Guldindløselighed, som er den normale Tilstand.“ En mere uforbeholden Erklæring om, hvad vi paa dette Omraade tilstræber, kan formentlig ikke ventes, saa hvorfor det nu skal hedde, at vi har skudt dette Spørgsmaal helt i Baggrunden, naar det staar i de første 20 Linier af min Tale i Rigsdagstidenden, forstaar jeg ikke.

Om Lovforslaget, som det foreligger, sagde det ærede Medlem paa Venstres Vegne, at Venstre var afgjorte og bestemte Modstandere af dette, og han tilføjede forklarende, at trods den uskyldige Form, Lovforslaget havde, frygtede man, at der kunde komme saa meget indenfor dets Rammer, at man maatte stille sig derimod.